

**CONFERÈNCIA
NACIONAL**
PER L'ESTAT PROPI

175 RAONS DE PES PER A L'ESTAT PROPI

En aquest llibret apleguem un recull de consideracions i d'argumentacions que han servit en el passat i serveixen en el present per a la reivindicació de l'Estat català independent. Hi trobareu, en primer lloc, una selecció de textos històrics a tall de preàmbul suggeridor. Tot seguit incloem una breu exposició del procés de desenvolupament del Moviment per la Independència que ens ha portat fins a la convocació d'aquesta Conferència Nacional.

Trobareu el cos de les argumentacions a favor de l'Estat propi als apartats tercer i quart en els quals s'exposen els que hem intitulat "fonaments de fet i de dret" i, tot seguit, les primeres raons concretes en aquest mateix sentit.

Cloem aquest document amb un resum de la perspectiva immediata que s'obre a partir de la Conferència Nacional i fins a la constitució de l'Assemblea Nacional Catalana, la tardor vinent.

1. Paraules per la sobirania

Vindran los lleons de Castella i et xuclaran la sang.

Sant Vicent Ferrer (1350 – 1419)

**A les armes, catalans,
que ens han declarat la guerra!
Bon cop de falç,
defensors de la terra!
Bon cop de falç!**

Cançó popular, 1640

**Heus ací Catalunya, esclava d'insolents.
Què és el que us manca, catalans, si no és la voluntat?**

Pau Claris (1586 – 1641)

**Desperteu-vos, desperteu-vos, catalans adormits... No
sepulteu vostra honra, vostres lleis i la llibertat de vostra
amada Pàtria en la negra obscuritat d'una perpètua,
deplorable esclavitud.**

*Despertador de Catalunya, pamflet imprès per la Generalitat,
1713*

**Els camperols de Catalunya, de València i de Mallorca,
on s'han atorgat rectories a sacerdots que no n'entenen
la llengua, han de ser més maltractats que els indígenes
americans?**

*Els diputats de Catalunya, València i Mallorca al rei Carles III,
1760*

**Som catalans i ens en gloriegem, de la mateixa manera
que un francès té l'orgull d'ésser francès, i un anglès no
deixaria d'ésser-ho per res del món; això, en definitiva, és
l'amor a la pàtria, virtut de molts quirats i força motriu per
a grans fets.**

Joan Cortada (1805 – 1868)

175 RAONS DE PES PER L'ESTAT PROPI

Catalunya és un país d'homes lliures, no és pas un ramat d'esclaus.

Víctor Balaguer (1824 – 1901)

Un idioma no es muda en un altre com qui es treu un mantell fora d'usança; ans bé n'és un vestit tan acostat a l'ànima i tan de durada, que sols un poble ensopit i llord consent tacar-se'l i esqueixar-lo.

Marià Aguiló (1825 – 1897)

Solament en la independència pot Catalunya refer-se, restaurar-se, renéixer, tornar a ser allò que fou i pot ser.

Josep Narcís Roca i Ferreras (1830 – 1891)

**No capteu el dret de viure,
dret que no es compra ni es ven;
poble que mereix ser lliure,
si no li ho donen, s'ho pren.**

Jaume Collell (1846 – 1932)

Desitgem que la nació catalana torni a posseir les seves Corts Generals, lliures i independents, [...] que sigui Catalunya mestressa i senyora del govern interior del seu sòl, [...] que la llengua catalana sigui oficial a Catalunya per a totes les manifestacions de la vida d'aquest poble.

*Memorial de Greuges, presentat a la reina regent d'Espanya,
1888*

Lo robat és robat per més segles que passin. Amb quin dret se pot reclamar Gibraltar, si nosaltres no podem reclamar Catalunya?

Àngel Guimerà (1845 – 1924)

Fa segles que Castella treballa per estrafer la nostra fesomia i anul·lar la nostra personalitat.

Ramon Picó i Campamar (1848 – 1916)

Sols els individus degenerats i els pobles degenerats no senten la dignitat de llur personalitat i l'estrafan.

Domènec Martí i Julià (1861 – 1917)

I és que, en el fons, disfressat amb el nom d'espanyol, va governar, com continua governant Espanya, l'Estat castellà, aqueix Estat que, seguint la mateixa ficció, amb el nom d'espanyol ens imposa el dret de Castella i amb el nom d'espanyola, la llengua castellana [...].

Per això, quan a una nacionalitat se li desperta la consciència que ho és, treballa de seguida per produir un Estat, expressió de la seva voluntat política, instrument de realització de la seva política pròpia.

Enric Prat de la Riba (1870 – 1917)

Som un poble de rebels agenollats.

Jaume Brossa (1875 – 1919)

Volem una Catalunya per la llibertat. Volem llibertat per Catalunya. Volem una federació universal de pobles lliures.

Salvador Seguí, "el Noi del Sucre" (1886 – 1923)

Els valencians tenim el deure d'afirmar, fonamentant-ho en la nostra condició nadiua de valencians, que per raons d'història, de raça i de llengua el territori valencià forma part integrant de la gran Catalunya. Això és, la reintegració de València pròpiament dita dins la indestructible i renaixent Nació Catalana.

Miquel Duran i Tortajada, "Miquel Duran de València" (1883 – 1947)

175 RAONS DE PES PER L'ESTAT PROPI

Catalunya està decidida a triomfar, i a triomfar ara, pesi qui pesi i costi el que costi. Qui es posi davant de Catalunya en marxa serà aixafat, com qui es posa davant d'un ferrocarril, perquè nosaltres no podem ni volem deturar la marxa del poble de Catalunya.

Francesc Cambó (1876 – 1947)

Si Catalunya continués col·laborant amb l'Estat espanyol, que humili la bandera, profana la llengua, adultera les tradicions i roba les riqueses, fóra acceptar una complicitat en la seva pròpia deshonra.

Volem una República catalana independent per tal com tenim plena consciència de la personalitat de Catalunya; perquè aquesta és la nostra voluntat, que ningú ni res no torcerà.

Francesc Macià (1859 – 1933)

Els socialistes de Catalunya, al costat dels principis substantius del programa del partit, hem d'afegir-hi un nou principi, "substantiu" també per a nosaltres: el de la llibertat total i absoluta de Catalunya.

Rafael Campalans (1887 – 1933)

Us proposo trametre una fervent salutació als nostres germans de València i de Mallorca, testimoniatge d'afirmació de la nostra unitat nacional.

Pompeu Fabra (1868 – 1948)

No es tracta que els polítics de Madrid ens governin bé (cosa, altrament, una mica difícil, avui com avui). Es tracta que deixin de governar-nos.

Antoni Rovira i Virgili (1882 – 1949)

A les vostres mans hi ha el destí del nostre poble; compliu amb el vostre deure.

Volem una llibertat absoluta per vies de la democràcia i de la república formant un nou Estat. Un nou Estat que ens doni una independència absoluta.

Manuel Carrasco i Formiguera (1890 – 1938)

Això que nosaltres demanem és l'indiscutible dret dels pobles a disposar dels propis destins, a estructurar com millor els plagui la seva vida interior i exterior..., sense demanar permís a unes Corts del país opressor!

Jordi Arquer (1906 – 1981)

Creiem que és l'hora d'incorporar al nostre moviment alliberador totes les contrades de llengua catalana que formen, juntament amb la Catalunya estricta, el cos sagrat de la nostra Pàtria.

Miquel Coll i Alentorn (1904 – 1990)

La llibertat no és negociable.

Pau Casals (1876 – 1973)

Tractant-se de les coses de Catalunya, jo no prenc mai precaucions.

Eugeni Xammar (1878 – 1973)

Els catalans portem tres-cents anys fent l'imbècil; això vol dir que no és que haguem de deixar de ser catalans, el que hem de fer és deixar de fer l'imbècil.

Joan Sales (1912 – 1983)

Fill d'un empelt català en la faixa litoral del sud de l'Ebre, el País Valencià no desment aquest origen; més encara: és en tant que el perpetua en les seves concrecions locals. Dir-nos valencians, en definitiva, és la nostra manera de dir-nos catalans.

Joan Fuster (1922 – 1992)

175 RAONS DE PES PER L'ESTAT PROPI

Amb la solidaritat entre els països catalans, no s'hi pot jugar. O ens salvem tots, o ens afonem tots.

Josep M. Llompart (1925 – 1993)

El poble català constitueix, d'una manera pura i simple, una nació ocupada. Una nació ocupada a la qual han estat arrabassats tots els drets nacionals.

Fèlix Cucurull (1919 – 1996)

Una nació mai no serà lliure si els seus fills no volen arriscar llur vida en el seu alliberament i defensa.

Lluís Maria Xirinacs (1932 – 2007)

2. El Moviment per la independència (MxI)

El moviment per la independència, genèricament, en minúscules, l'han format i el formen ara tots els qui, d'una manera o altra, en un lloc o altre dels països de la nostra nació, han treballat i ara treballen per recuperar la sobirania que ens fou arrabassada fa tres-cents anys. Un altre capítol d'aquest moviment va començar fa cosa d'un any i mig de la manera que ara us explicarem reproduint el text de la presentació del Moviment per la Independència –MxI- llegit per la Mont Plans i en Quim Masferrer, el dia 12 d'abril de 2011, a la sala del Mirador, del Centre de Cultura Contemporània de Barcelona.

El 13 de setembre de l'any 2009, ara fa més d'un any i mig, tenia lloc la primera Consulta sobre la Independència a Arenys de Munt, un esdeveniment que va generar molta expectació i que va concentrar, en aquesta vila del Maresme, milers de persones d'arreu del país. Aquell acte exemplar de pronunciament democràtic i nacional arribava en el moment precís, després de nombrosos atacs contra Catalunya i contra els catalans, i després d'un procés agònic de destrucció del nou Estatut d'Autonomia sorgit del Parlament de Catalunya el setembre del 2005. Aquella ofensiva havia trobat ja una resposta clara entre el poble de Catalunya amb mobilitzacions massives pel Dret de Decidir el febrer del 2006 i el desembre del 2007. El procés de les Consultes iniciava aquell mes de setembre de l'any 2009 una nova experiència de mobilització i de sensibilització que havia de ser també a l'origen del Moviment per la Independència (MxI) que ens ha portat fins aquí, però per un altre camí més discret i silenciós.

Nosaltres som, doncs, el resultat d'un esforç gradual i pacient d'articulació d'iniciatives i de clarificació d'idees que ha anat avançant al costat del procés que es va engegar a Arenys de Munt i dins el mateix esperit de transversalitat i de dinamització social. El moment va facilitar l'inici: persones que havien viscut l'experiència de l'Assemblea de Catalunya dels anys 70 del segle XX, van veure en aquella presència massiva i unitària a Arenys de Munt les condicions per intentar un procés d'unitat de l'independentisme que permetés sortir de l'atzucac en què ens havia posat el marc polític espanyol de les Autonomies. La crisi econòmica posava en evidència, d'una manera més crua que mai, que el mal era molt profund i que les solucions necessàries sobrepassaven el model autonòmic seguit des de

175 RAONS DE PES PER L'ESTAT PROPI

la transició. La sortida es trobava, ara d'una manera ja massiva, en la direcció de la independència de Catalunya.

Aquella idea nova d'unitat de tot l'independentisme es podia inspirar en una experiència d'unitat suprapartidista precedent, com ho havia estat l'Assemblea de Catalunya, però el procés havia de ser totalment nou en la seva forma d'articulació. D'entrada, es tenia clar que calia evitar, per sobre de tot, els personalismes que havien dificultat tant la unitat independentista fins aleshores. L'adscripció al nou moviment (o a la nova Assemblea) que es volia construir havia de ser a títol personal; i els debats serien "despersonalitzats" en el sentit que l'acord sobre les propostes polítiques que s'anaven desenvolupant es faria a partir de les formulacions dels textos, sense conèixer la identitat dels qui defensaven cada posició. Aquest mètode va permetre aplegar, en una primera fase, les primeres 40 persones impulsores del projecte, procedents de tot el ventall polític de l'independentisme. El sistema que es va seguir va ser la identificació de cadascú amb una adreça de correu electrònic: mxi, dues xifres, el signe @ i un servidor informàtic "segur", que fes difícil que algú aliè pogués interferir en el procés.

Aquest mètode –potser estrany i semiclandestí– va fer el seu efecte: les propostes dels "correus anònims" identificats tan sols amb un parell de xifres s'anaven discutint amb desapassionament fins que es van arribar a establir les bases d'un acord general.

Un cop establerta la primera base unitària de quaranta persones, vinculades amb tot el ventall polític de l'independentisme, calia –abans de passar a una nova etapa– reforçar la cohesió interna. Es va trobar aleshores necessari de fer un primer encontre que, revelant les identitats, posés un compromís personal més directe i emotiu al vincle polític que s'havia establert des de l'anonimat. La curiositat innata en el gènere humà va conferir així a aquella trobada una emoció especial. Es va produir un retrobament peculiar, no sols entre antics amics i coneguts, sinó també entre persones que havien estat veritables rivals, homes i dones que havien defensat en el passat posicions antagòniques en la seva activitat política. L'anonimat inicial havia facilitat un acord polític que hauria estat impossible des de l'explicitació de la personalitat de cadascú, tenint en compte

els bagatges contraposats que cada història personal tragina. El resultat de tot plegat es concretà en dos documents: una declaració de principis del moviment i el full de ruta cap a la independència.

El primer fonament ja s'havia establert i un pacte vinculant s'havia segellat. Ara, amb el camí aplanat, els passos següents es van fer més fàcils. El mes de març del 2010 s'aprovà una llista de les 200 persones a qui es convidà a participar en la segona fase del debat prevista en el full de ruta. Es tractava de dues-centes persones pertanyents a les entitats i organitzacions cíviques que havien estat treballant activament en el camp del sobiranisme i l'independentisme actuals. L'objectiu d'aquella etapa era aconseguir que tots aquests sectors s'incorporeassin plenament al projecte, per mitjà d'un procés de debat obert, durant un nou període d'esmenes possibles entorn dels dos documents proposats.

Mentre es desenvolupaven els debats al si dels dos-cents nous incorporats, el 10 de juliol de l'any passat es va produir la gran manifestació que tots recordem, la més nombrosa de la història del nostre país, que posà sobre la taula el rebuig a l'autonomisme i l'expansió creixent de l'opció independentista. Per obra i gràcia d'aquella gran mobilització, l'independentisme es convertia en una alternativa política que, directament o indirectament, passava a marcar d'una manera més decisiva que abans, el ritme de l'agenda política catalana. Aquell esclat popular ens va portar a la necessitat de convidar aleshores persones de totes les entitats mobilitzades a afegir-se al moviment, conscients del paper que havien adquirit en tot el procés les plataformes sobiranistes (PDD, SiP, etc.), la Coordinadora de les Consultes sobre la Independència i els més diversos convocants i protagonistes d'aquell important esdeveniment. Després d'aquella data encara s'hi anirien afegint altres sectors, fins a esgotar les possibilitats del ventall polític i cívic de l'independentisme.

Arribats a aquest punt d'expansió social i d'estructuració interna del moviment, es decideix aleshores passar a la fase següent del full de ruta, en la qual ens trobem ara: convidar unes 2.000 persones a participar en la Conferència Nacional per l'Estat propi, reunió de caràcter congressual que avui convoquem per al 30 d'abril vinent. Des del punt de vista dels continguts del projecte que avui presentem i que s'acabarà d'afermar en la Conferència del dia 30, podem resumir que es tracta d'un

175 RAONS DE PES PER L'ESTAT PROPI

moviment polític amb uns trets característics ben definits que, en síntesi, es proposa que siguin els següents:

- El nostre moviment és un moviment democràtic de caràcter cívic, unitari i transversal.
- L'Mxl (el Moviment per la independència, no és ni serà cap organització constituïda; el Moviment som tots els qui treballem per la independència arreu de la nació catalana, i som també els qui hem treballat fins ara per la convocatòria de la Conferència Nacional.
- L'Assemblea Nacional Catalana que es constituirà la tardor vinent, té com a objectiu aconseguir una majoria social favorable a la Independència de Catalunya i deixarà d'existir quan s'aconsegueixi l'Estat català independent.
- L'Mxl i l'ANC no han entrat, ni entraran, en la lluita electoral i ocuparan un espai de treball que va més enllà de les convocatòries electorals.
- L'organització de l'ANC es basarà en assemblees territorials i sectorials, i la seva acció anirà encaminada a fer tot tipus d'actes que permetin ampliar la base social que doni la força suficient per a la consecució de l'Estat propi.
- L'Mxl considera que cadascun dels països de la nació catalana ha de definir el seu propi camí i ha de bastir la seva pròpia organització. L'ANC hi donarà, des del primer moment, el suport que calgui en cada cas.

En aquesta Conferència Nacional per l'Estat propi hi haurà una representació àmplia i plural, potser la més important feta fins a la data, dels qui avui estem convençuts que l'únic camí per mantenir la nostra condició nacional i per assegurar el benestar de tots els nostres conciutadans és disposar d'un Estat propi.

El que pretenem a partir d'ara, amb el procés que es posarà en marxa després d'aquesta Conferència, és que la resta de ciutadans del nostre país, els qui fins ara no s'han manifestat favorables a la independència política de la nostra nació, s'incorporin al debat que els proposem i, entre tots, aconseguim crear les condicions socials i polítiques que ens permetin tenir al més aviat possible, però també amb la màxima certesa, el nostre propi Estat en condicions d'igualtat amb la resta d'Estats sobirans d'Europa i del món i amb la voluntat de contribuir a fer un món molt més just, solidari i sostenible.

3. Els fonaments de fet i de dret

Les primeres de les 175 raons per a la independència que oferim és refereixen a allò que constitueix Catalunya com a nació, conjuntaments amb els altres països de nació catalana, i per tant, als drets nacionals de Catalunya i els altres països de nació catalana.

3.1. El fet nacional

1. Catalunya (nord i sud i la Franja de Ponent), el País Valencià, les Illes Balears i Andorra comparteixen llengua, història i cultura i constitueixen –en peu d'igualtat– una realitat nacional, internament diversa però en conjunt ben distinta de qualsevol altra.

2. La nació catalana és una de les realitats nacionals de formació més antiga d'Europa i una de les que més s'ha caracteritzat per construir-se –dins els límits socioeconòmics de cada època– sobre el principi de la llibertat. L'evolució del seu dret civil i del seu dret polític respon a aquesta constant.

3. La nació catalana es va anar estenent, a partir del nucli comtal originari, formant un conjunt d'unitats polítiques diferents que s'autogovernaven unides, juntament amb l'Aragó, per un mateix sobirà. Això va fer que la cultura material i la intel·lectual de la nació no depengués d'un sol centre d'irradiació, sinó que fos constitutivament multipolar i que, això no obstant, fos una mateixa cultura unida per una mateixa llengua.

4. L'evolució del dret polític català arrenca, devers l'any 1000, de la Cort comtal de Barcelona i de les assemblees de Pau i Treva, institucions que van configurar, amb el temps, les Corts catalanes i després, sota el mateix model, les Corts valencianes, com a lloc de trobada entre el sobirà (el rei) i els representants dels estaments del país per pactar entre tots el regiment de la cosa pública. Això, juntament amb els diferents sistemes de govern de cada una de les Illes Balears i amb uns governs municipals de gran autonomia, va articular un sistema polític complex, amb un contrabalanceig de poders molt original i efectiu.

5. Tot aquest sistema polític i constitucional va restar interferit progressivament pel Regne de Castella a partir del moment que Felip I (II de Castella) i els seus successors van regnar

175 RAONS DE PES PER L'ESTAT PROPI

des de Castella seguint els interessos nacionals castellans i en contra dels interessos de tots els països de nació catalana. I no solament contra els interessos, sinó contra el sistema constitucional mateix d'aquests països, que en garantia les llibertats individuals i col·lectives.

6. La revolta contra aquesta situació d'interferència castellana, l'encapçalà Catalunya des de mitjan segle XVII fins al començament del XVIII i donà lloc a la Guerra dels Segadors i a la Guerra de Successió, en què es va forjar el sentiment nacional català modern. Ni una guerra ni l'altra no van servir per posar fi als actes anticonstitucionals dels monarques procastellans, el més transcendent dels quals va ser la cessió al Regne de França, l'any 1659, dels comtats més septentrionals (el Rosselló, la Cerdanya, etc., l'actual Catalunya Nord) sense el consentiment de les Corts de Catalunya, com exigia la llei.

7. Finalment, el Govern castellà va veure l'ocasió d'anul·lar la independència política de la nació catalana amb la Guerra de Successió. Ara ja no es tractava d'actes inconstitucionals, sinó de l'acte inconstitucional suprem: la derogació de tot el sistema constitucional i de les institucions polítiques que en derivaven, i l'annexió pura i simple al Regne de Castella dels països de nació catalana, naturalment sense el consentiment d'aquests països. Pels decrets d'annexió, dits de "Nueva Planta" —de 1707 per al País Valencià, 1716 per a Catalunya i 1718 per a Mallorca—, que invoquen el "justo derecho de conquista" com a fonament de dret, els països de nació catalana, fins aleshores absolutament independents del Regne de Castella, van esdevenir simples províncies d'aquest regne.

8. D'aleshores ençà l'obsessió nacional de l'Estat castellà (sota la denominació de Regne de Castella o la més recent de Regne d'Espanya) ha estat, sense solució de continuïtat, la d'esborrar tota la realitat nacional catalana (cultura, llengua, dret, estructura econòmica, etc.) i substituir-la per la de Castella. No es tracta sols de dominar políticament els països de nació catalana, sinó de fer-los desaparèixer com a tals, de fer desaparèixer la nació catalana.

3.2. La voluntat política nacional

9. Però la nació catalana no s'ha deixat esborrar, sinó que ha resistit, i resisteix, a tots els països que la conformen. L'Estat castellà, i el francès, a la Catalunya Nord, no solament no han pogut fer desaparèixer la nació catalana, sinó que, a desgrat de la forta acció d'asfíxia i desestructuració econòmiques, de drenatge financer, d'opressió i desballestament socials, d'esquarterament com a conjunt nacional, de repressió de tot intent de reconstrucció política i de repressió i colonització lingüística i cultural en què s'han hagut de desenvolupar del segle XVIII ençà, els països de nació catalana constitueixen avui, en conjunt, una entitat demogràfica, econòmica, lingüística i cultural prou considerable dins Europa, per davant de moltes nacions europees «normals», és a dir, que tenen un estat per estructurar-les i mantenir-les i no en tenen cap en contra per desfer-les.

10. La voluntat nacional de catalans, valencians i balears no s'ha manifestat solament en la reconstrucció lingüística i cultural, iniciada al segle XIX amb el moviment conegut com a Renaixença. La Renaixença també fou política, en forma de revolució democràtica, amb un projecte polític de reivindicació de la sobirania interior perduda al segle XVIII i federalitzador de l'espai peninsular («Espanya», incloent-hi Portugal, abans que aquest nom fos apropiat i monopolitzat oficialment per l'Estat castellà).

11. Aquesta voluntat política, encapçalada també per Catalunya, però secundada pel País Valencià i les Illes, es va manifestar a les barricades liberals democràtiques del segle XIX amb els crits d'«independència» i en els diversos intents de proclamació, a Catalunya, des de l'esquerra nacional, d'un Estat propi (des del 1835, però especialment el 1873 amb Baldomer Lostau i el 1932 amb Francesc Macià, mig reeixida en forma de Generalitat de Catalunya), i amb el moviment autonomista, més moderat, engegat a la fi del segle XIX per la dreta nacional de Prat de la Riba, amb la Mancomunitat com a primer assoliment de reinstitucionalització política.

12. Després del segon gran daltabaix nacional que fou, el 1939, l'ocupació militar i la nova destrucció política, lingüística i cultural provocades per la versió feixista de l'Estat castellà, la voluntat de reconstrucció nacional i de reivindicació d'un estat propi es va manifestar igualment a tots els territoris de nació catalana

175 RAONS DE PES PER L'ESTAT PROPI

i va reeixir especialment al Principat amb l'Assemblea de Catalunya, ara ja invocant el dret d'autodeterminació nacional, que havia anat fent camí per tot el món. D'aquest moviment unitari fou hereva la recuperació de la Generalitat de Catalunya, i, seguint-ne el model, de la Generalitat Valenciana i del sistema d'autogovern balear, aprofitant la situació de relativa feblesa política i institucional de l'Estat espanyol (és a dir, castellà) després de la mort del seu dictador feixista.

13. Els països de nació catalana han manifestat, doncs, ininterrompudament fins al moment present, que no acceptaven l'annexió a l'Estat castellà i que volien recuperar el seu estatus polític de països lliures.

14. La tradició històrica confederal catalana (des de la sobirania popular) no ha trobat camins per manifestar-se en els darrers temps: el projecte federalitzador català dins l'espai peninsular (incloent-hi Portugal) ha fracassat reiteradament perquè el projecte polític de l'Estat castellà ha estat i és exactament i paroxísticament l'antagònic del català i s'ha basat precisament en la destrucció de la nació catalana. El darrer episodi d'aquest torcebraç, l'hem viscut tots nosaltres: és el règim sorgit de la Constitució espanyola de 1978, que ha acabat, com sempre, amb la negativa castellana a reconèixer la nació catalana i, per tant, els drets nacionals –polítics, lingüístics, culturals– dels països d'aquesta nació, i a renunciar de debò a l'annexió política i a la colonització lingüística i cultural. En la relació amb els altres països de l'espai europeu, la nació catalana aspira a un estatus lliure al costat de les altres nacions sobiranes d'Europa.

3.3. Els drets nacionals

15. El dret internacional, malgrat la seva inherent precarietat d'aplicació en un ordre internacional basat de sempre en la llei de la selva, ha anat positivament, per mitjà de les Nacions Unides, el Consell d'Europa i la Unió Europea mateixa, el principi de l'autodeterminació dels pobles concebut dins el segle XIX per propiciar una manera democràtica i no violenta de resoldre els conflictes de caràcter nacional. Un principi de dret que van defensar formalment tant els partits socialistes i comunistes i el leninisme triomfant, com els Estats Units d'Amèrica amb la

doctrina del president Wilson. El primer pas en aquesta direcció es concretà en la Carta de les Nacions Unides, com a simple enunciat que calia desenvolupar.

16. Aquest desenvolupament va trobar totes les resistències possibles de les potències jacobines i colonials, fins que l'accessió a l'ONU de més i més nous estats anticolonials va fer decantar la balança a favor d'integrar el dret d'autodeterminació en el marc internacional dels drets humans, cosa que es féu efectiva mitjançant la Resolució 2.200 (XXI) de l'Assemblea General del 19 de desembre de 1966, que incloïa tres instruments coneguts genèricament com a Pactes Internacionals dels Drets Humans, en els quals s'estableix, com a article primer: «Tots els pobles tenen el dret d'autodeterminació. En virtut d'aquest dret determinen lliurement el propi estatus polític i persegueixen lliurement el propi desenvolupament econòmic, social i cultural.»

17. Amb el temps, la majoria d'estats, entre els quals el Regne d'Espanya, han subscrit tots tres protocols, de manera que aquests formen actualment part de l'ordenament jurídic constitucional de la majoria dels estats i també del Regne d'Espanya. Això no obstant, el procediment molt dificultós que els mateixos Pactes estableixen per a fer-ne efectiva l'aplicació en un territori determinat dins la jurisdicció de les Nacions Unides, i sobretot les interpretacions fallacioses propiciades pels estats jacobins sobre la base de la multivocitat del terme poble, han fet força inoperant les Nacions Unides per aplicar el seu propi ordenament.

18. Però el dret d'autodeterminació dels pobles ha estat com més va més invocat per a la constitució de nous estats, especialment a partir de l'esfondrada del sistema soviètic, fet que ha generat una important jurisprudència internacional, la darrera peça de la qual és la sentència del Tribunal de l'Haia sobre Kosova).

19. Catalunya va començar a invocar el dret d'autodeterminació amb l'Assemblea de Catalunya (1971) i després l'ha continuat invocant, amb tota la legitimitat democràtica del seu Parlament, que ha afirmat reiteradament que no hi renunciava. Invocar aquest dret significa, en el cas de Catalunya i dels altres països de nació catalana, negar-se a acceptar la pèrdua del propi sistema constitucional, la pèrdua de l'estatus de país lliure i l'annexió a l'Estat castellà (i al francès pel que fa a la

175 RAONS DE PES PER L'ESTAT PROPI

Catalunya Nord); annexió sobre la qual, altrament, aquests estats annexadors mai no han estat consultats d'una manera expressa.

20. Un dret es manté sempre actual mentre qui n'és titular el reivindica i no hi renuncia. Els països de nació catalana han reivindicat permanentment el dret de recuperar la llibertat política que tenien i que els fou violentament arrabassada per l'annexió als Estats castellà i francès i han fet tots els intents possibles per fer efectiu aquest dret. Ara la comunitat internacional i el moviment de construcció federal d'Europa els ofereixen l'empara jurídica per fer-ho d'una manera pacífica i democràtica. És arribat el moment, doncs, de fer efectiu aquest dret, desfent l'annexió mai no volguda als Estats espanyol (castellà) i francès, i d'establir-nos, en peu d'igualtat amb aquests Estats, dins d'Europa.

21. En conseqüència, els països de nació catalana, cadascun per ell mateix i tots a conjunt, tenen el dret de recuperar la plena llibertat nacional i d'obtenir el ple reconeixement internacional, del qual actualment no disposen, excepte d'Andorra. L'autonomia que l'Estat espanyol reconeix actualment als països catalans que s'annexà per la via militar no és pas, com el seu mateix Tribunal constitucional afirma, cap forma de reconeixement nacional ni cap forma de devolució de sobirania, ni serveix tan sols per frenar l'acció desnacionalitzadora i el drenatge de recursos econòmics que aquell estat hi practica d'ençà de l'annexió. La part de Catalunya annexada per l'Estat francès encara està en una situació pitjor. Únicament Andorra té estatus d'estat sobirà reconegut, molt condicionat, però, per la seva reduïda dimensió.

22. Per a l'assoliment de la llibertat nacional, els diferents països catalans tenen, cadascun per ell mateix i tots com a conjunt, el dret d'exercir l'autodeterminació nacional, mitjançant la convocatòria dels plebiscits corresponents, l'única via que permet superar la dominació i la força pel dret i la democràcia en les relacions entre pobles diferents.

23. Els països de nació catalana han d'exercir el dret d'autodeterminació en la doble direcció externa i interna. Externament, han de poder decidir lliurement llur estatus polític

en relació amb els Estats francès i espanyol i en relació amb la Unió Europea. Internament, tenen el dret de decidir lliurement quin lligam volen establir entre si, a fi de preservar i promoure la nacionalitat comuna.

24. L'assoliment de la llibertat nacional i del reconeixement internacional mitjançant l'exercici del dret d'autodeterminació ha d'ésser des d'ara l'objectiu principal i prioritari de l'acció política en cadascun dels països de nació catalana i en tots conjuntament, la qual s'ha de basar en la conscienciació i la mobilització nacionals permanents de la majoria dels ciutadans.

4. 151 raons més... per començar

Sis grups d'experts, corresponents a sis àmbits temàtics (economia, justícia, llengua i cultura, comunicació, internacional i estructures d'Estat), han col·laborat per fer aquesta primera aportació que no pretén res més que encetar un procés participatiu que ens permeti definir els grans eixos sobre els quals volem bastir el nostre propi Estat. La intenció, per tant, és d'encetar el debat i prou.

A tots se'ls va proposar el mateix esquema de treball: analitzar els perjudicis que ens genera pertànyer a l'Estat espanyol, descriure els avantatges que tindriem en el cas de disposar d'un Estat propi, assenyalar les grans línies d'actuació del nou Estat i indicar els elements que podrien configurar el nostre relat de país.

Molt probablement, alguns dels participants a la Conferència Nacional per l'Estat propi no estaran d'acord amb algunes de les raons o dels temes recollits i transcrits a continuació. Els debats es produeixen a partir de la confrontació de propostes i d'arguments. Si les raons apuntades a continuació serveixen per a encetar el debat i acabar definint moltes més raons, i més clares, que justifiquin la necessitat de tenir un Estat propi i, a més, aquestes noves raons són compartides per una àmplia majoria, l'objectiu d'aquesta primera aportació haurà quedat del tot aconseguit.

Per tal de no enterbolir aquest debat i per continuar amb la dinàmica engegada fa més d'un any i mig amb la creació del primer nucli del Moviment per la Independència, hem cregut convenient no esmentar el nom dels qui hi han treballat,

175 RAONS DE PES PER L'ESTAT PROPI

desinteressadament, per tenir aquests primers elements de treball, que aportem de manera col·lectiva.

4.1. Llengua i cultura

4.1.1. Perjudicis que genera la dependència política respecte d'Espanya

25. La dependència política és la causa principal de la situació social de la llengua catalana, que per aquesta raó ocupa funcions subordinades a la llengua de l'Estat en la majoria dels àmbits d'ús, de manera especialment remarcable en àmbits d'ús lligats a la indústria i el comerç de masses, i a l'estructura de l'Estat, com el món de l'empresa i de l'economia en general, el cinema i els productes audiovisuals, el món jurídic, etc.

26. La dependència política ha generat i imposat la ideologia del "bilingüisme". És una ideologia que brolla de la imposició juridicopolítica del castellà i del manteniment a ultrança del monolingüisme funcional de la població d'origen immigratori espanyol (preservada per aquesta ideologia de qualsevol mena de catalanització, tot practicant el que s'ha anomenat bilingüisme unilateral). El discurs del bilingüisme és la ideologia pròpia de l'etapa dita "constitucional", una etapa que ha mantingut una forta jerarquització centrípeta en les estructures de poder de l'Estat. Aquesta ideologia pretén emascarar el caràcter impositiu del castellà als Països Catalans. I en part ho aconsegueix, en la mesura que ha penetrat no solament en la població d'origen immigratori, sinó encara en el discurs de la majoria de les institucions públiques del país i en una part considerable de la població catalanoparlant.

27. La subordinació lingüística com a conseqüència de la dependència política és també la causa de les dificultats en la consolidació del català estàndard modern, en els diferents registres d'ús, cosa que produeix la inseguretats permanent en els parlants (inseguretats especialment greu en els agents lingüístics i en els àmbits acadèmics) i afebleix el prestigi de la llengua, la qual apareix als ulls dels parlants (actuals o possibles) com un instrument menys útil i versàtil que la llengua imposada.

28. La dependència política també fa que el sistema conceptual no sigui d'àmbit català sinó el de l'Estat. El fet de cenyir-se a un univers conceptual que no s'adiu amb el que és propi de la llengua influeix en la reducció de les capacitats expressives, pel fet que la llengua catalana aleshores tendeix a esdevenir una mena de complement de la llengua dominant, és a dir, que tendeix a operar, i a conformar-se, com una mena de variant dialectal.

29. La dependència política fa que els continguts educatius (geografia, història, literatura, etc.) siguin imposats per l'Estat, fet que impedeix l'adequada transmissió a les noves generacions d'una percepció clara de la realitat nacional catalana, tant en l'aspecte espacial (àmbit nacional complet) com en el temporal (evolució històrica dins aquest àmbit). D'aquesta manera la consciència nacional tendeix a afeblir-se i diluir-se. Així com passa en política, en economia, en infraestructures, en sistema comunicacional, etc., també en l'educació la cultura nacional es transmet trossejada en territoris aïllats i convertida en un subsistema de la cultura estatal castellana.

30. La dependència política no permet que existeixi un esport nacional, amb la pèrdua de valor simbòlic que això representa.

31. Tot el conjunt de limitacions imposades per la dependència política dificulta que la immigració percebi la comunitat nacional catalana i s'hi pugui identificar.

4.1.2. Avantatges que representaria disposar d'un Estat propi

32. Un Estat propi tindrà els mecanismes establerts en les llengües de les nacions independents per normalitzar automàticament els usos lingüístics del país, sobretot en els principals àmbits d'influència (universitats, comunicació, món empresarial...).

33. Un Estat propi permetrà de portar a terme polítiques culturals i lingüístiques més intenses i coherents que poden fer que el català esdevingui la llengua general de relació social i, per tant, de manera natural també llengua de la immigració.

34. Un Estat propi permetrà, concretament, una política lingüística sistemàtica amb objectius fixats segons criteris clars i amb una observació rigorosa de com evoluciona.

175 RAONS DE PES PER L'ESTAT PROPI

35. Un Estat propi farà possible el desenvolupament de la llengua catalana com a llengua d'ús en tots els àmbits, com a llengua alhora útil i desenvolupada d'acord amb les exigències dels diferents àmbits, com ho són les altres llengües normalitzades socialment.

36. Un Estat propi farà possible l'existència d'un esport nacional amb tot el valor simbòlic que té com a element d'identificació col·lectiva.

37. Un Estat propi farà possible l'existència d'un ensenyament que fomenti el coneixement de la nostra geografia i història nacionals.

4.1.3. Grans línies d'actuació o estructurals a establir pel nou Estat

38. Restablir del català en totes les seves funcions seculares de llengua nacional, és a dir, per a la comunicació general en tots els ordres i àmbits de la vida social. Es farà igualment per a l'occità a la Vall d'Aran.

39. Abolir de les funcions atribuïdes al castellà o espanyol com a llengua de dominació o de colonització. Es potenciarà el castellà i tota altra llengua d'origen immigratori com a forma de respecte als drets personals de la immigració i d'aprofitament de la riquesa que significa que una part de la població domini aquestes llengües.

40. Endegar estructures de foment de la pròpia llengua i cultura, alhora que de coneixement i aprofitament de les diferents llengües presents al país. L'Estat haurà d'infondre l'autoestima dels seus ciutadans per a l'ús del català i fer-los entendre la necessitat del coneixement d'altres llengües per atendre els reptes que presenta la globalització.

41. Endegar un sistema educatiu autocentrat, és a dir, que fomentarà el coneixement i la valoració de la història i del present de la societat i la nació catalanes.

42. Endegar un sistema d'estudi i de recerca en funció de les necessitats tècniques, culturals, socials i econòmiques de la societat i la nació catalanes.

43. Endegar un sistema adequat d'acolliment de la immigració, tot aportant els mitjans econòmics, socials i educatius necessaris a aquest objectiu. Aquest sistema també s'enfocarà a la recuperació de determinats sectors de la població procedent de les primeres onades immigratòries i als seus fills, amb la finalitat que completin el seu procés de ciutadania catalana.

44. Endegar la construcció d'una vida associativa renovada en els diferents àmbits (cultural, social, esportiu etc.) basada en la dinamització de la vida social, sense la intrmissió forçada d'estructures imposades.

4.1.4. Elements que poden configurar el nostre relat com a país

45. Els catalans som una nació europea amb més de mil anys d'antiguitat que ha produït, per tant, una cultura material i intel·lectual vehiculada amb una llengua pròpia i manifestada a través d'institucions econòmiques, jurídiques i polítiques pròpies.

46. La nació catalana va ser capaç de dotar-se també d'un sistema constitucional propi, dels més avançats d'Europa, que al segle XVIII va ser anul·lat per l'annexió anticonstitucional a l'Estat castellà. Perdudes les institucions de govern, ha resistit a la dominació política dels darrers tres segles tot desplegant un ampli moviment de renaixença cultural i política.

47. Som un país format a través d'importantes aportacions de diferents onades d'immigració al llarg dels darrers segles, i amb una consciència sòlida del valor de la pròpia llengua, com a instrument general de relació social. La societat catalana és un exemple d'integració social i nacional que s'ha gestat en condicions molt difícils i que per aquest fet pot aportar arreu del món coneixements importants en la defensa de la pròpia identitat, i en la gestió de la diversitat.

48. La nostra història recent de renaixença cultural i política és un exemple de la importància del coneixement, la valoració i el reconeixement del propi patrimoni cultural nacional (lingüístic, històric, simbòlic, consuetudinari, etc.). Aquest fet ens ha permès d'establir la nació cultural que som avui, i fa possible abordar ara amb plenitud, a través de la defensa ferma de la nostra existència al llarg dels anys, la consecució de les nostres aspiracions polítiques col·lectives.

175 RAONS DE PES PER L'ESTAT PROPI

49. Com a conseqüència d'aquest esforç per abordar de manera adequada la defensa de la nostra identitat i la gestió de la complexitat i la diversitat lingüístiques i culturals, la nació catalana pot ser considerada també com un exemple de país d'acolliment, ja que la incorporació a la comunitat nacional ve fixada per unes normes fonamentades molt fortament en la llengua i en la igualtat de drets i deures. És a dir, en unes normes que no es fonamenten tan fortament en qüestions de tipus cultural i que permeten de passar per damunt de les diferències més formals o aparents. El model català està ben situat, doncs, per a poder combatre el racisme, si aquesta predisposició va acompanyada de polítiques socials adequades que un Estat propi pot desenvolupar.

4.2. Economia i benestar

4.2.1. Perjudicis que genera la dependència política respecte d'Espanya

50. La dependència política crea asfíxies de tot tipus que han malmès i han desincentivat el caràcter emprenedor que sempre ha caracteritzat la població catalana, cosa que ha afectat a la creació de la riquesa necessària per a mantenir l'estat del benestar català.

51. La dependència política crea una situació en què Catalunya aporta a l'Estat el 18% del PIB espanyol. En canvi, l'Estat només inverteix a Catalunya una mitjana del 8-10% d'aquest PIB.

52. La dependència política ha imposat durant tres dècades un dèficit fiscal que ha generat la pèrdua, cada any, d'entre el 8% i el 10% del PIB (en percentatge, és un nivell molt elevat, només superat pel 14-17% de les Illes; la mitjana a tot el món és d'un 2-3% del PIB), una situació d'espoliació fiscal insòlita al món, que malmet el nostre teixit productiu i ens arrossega a una profunda crisi econòmica i nacional.

53. La dependència política fa que es paguin impostos a l'Estat espanyol com un país socialdemòcrata i que se'n rebi una despesa pública pròpia d'un país liberal; això implica que el nivell de renda familiar disponible per càpita de les famílies catalanes acabi essent més baix que en altres territoris que han rebut la "solidaritat catalana".

54. La dependència política, amb el dèficit de la balança fiscal que imposa, fa que una família catalana de quatre membres (pare, mare i dos fills) pagui cada any entre 8.000 i 10.000 euros que mai no tornen. Amb aquesta quantitat es poden fer moltes coses cada any. I l'Estat ho justifica basant-se en una pretesa "solidaritat interregional", que serveix sovint per a engreixar plantilles de funcionaris o malbaratar els diners en altres parts del territori estatal.

55. La dependència política, amb els 20.000 milions d'euros anuals de dèficit fiscal que genera (que es tradueixen en seixanta milions d'euros al dia), impedeix que Catalunya tiri endavant totes les infraestructures que ara té encallades.

56. La dependència política imposa les decisions del govern espanyol, caracteritzades per la visió centralista i el retard i la improvisació, en el disseny i la construcció de les principals infraestructures de transport, cosa que constitueix un llast creixent per a la competitivitat de l'empresa catalana.

57. La dependència política determina un insuficient suport legislatiu i fiscal a l'economia productiva catalana i la insuficiència dels nivells de l'estoc de capital (físic, tecnològic i humà), que són alguns dels factors que evidencien els inconvenients de no disposar d'un Estat propi.

58. La dependència política, pel fet que la política fiscal és encara una competència quasi exclusiva dels estats europeus, situa Catalunya com a regió rica o productiva dins d'un estat europeu pobre: regions semblants a França són receptores netes de fons tant europeus com de l'Estat francès, mentre que Catalunya és contribuent neta per partida doble, a l'Estat espanyol i a la UE. I són les polítiques de redistribució territorial que es realitzen a Espanya les que afecten especialment l'economia catalana, pel fet de ser-ne Catalunya una de les principals contribuents netes.

59. La dependència política produeix fets com aquest: els estudiants catalans reben el 5% de totes les beques de l'Estat, mentre que els de Madrid en reben el 58%; el Ministeri de Cultura fa una despesa per cada espanyol de 47 euros l'any, mentre que, per cada català, només gasta 5 euros; el 40% dels trens construïts per l'Estat espanyol durant la dècada dels 70 –els quals ja són considerats obsolets– circulen per Catalunya, mentre que per Madrid només ho fan el 4%;

175 RAONS DE PES PER L'ESTAT PROPI

60. La dependència política produeix fets com aquest altre: Cada tres anys hi ha un any en què el Ministeri de Foment no inverteix gens a Catalunya; per cada 300 milions d'euros que s'inverteixen en medi ambient a l'aeroport de Barajas, a l'aeroport del Prat només se n'hi inverteixen 12,7 milions.

61. La dependència política ha determinat que els darrers cinquanta anys la inversió pública de l'Estat espanyol a Catalunya hagi estat sistemàticament inferior a la mitjana espanyola i sovint no en disposem de la gestió, com en l'aeroport del Prat.

62. La dependència política ha fet que en 25 anys (del 1985 al 2010) l'Estat hagi construït a Catalunya 100 quilòmetres d'autovies, mentre que a Madrid n'ha construïts 1.000.

63. La dependència política determina que moltes empreses que estudien Catalunya com a opció per a la localització acaben decidint-se per Madrid per l'efecte capitalitat i per l'efecte Barajas, conseqüència de la política econòmica centralitzadora que hem descrit.

4.2.2. Avantatges que representaria disposar d'un Estat propi

64. Amb un Estat propi podrem potenciar molt més la internacionalització de la nostra PIME (Petita i Mitjana Empresa) i fomentar el comerç internacional, un bon substitut de la unió política com a eina d'engrandiment dels mercats. Disposarem de diplomàcia comercial pròpia per a vetllar pels interessos de les nostres empreses.

65. Pel que fa a la globalització i al projecte europeu, amb un Estat propi millorarà la relació econòmica de Catalunya amb tots els altres països, que es podrà fer atenent les singularitats pròpies i amb veu pròpia.

66. Amb un Estat propi gaudirem de la flexibilitat pròpia dels països petits, que incentiva el govern i els agents econòmics a competir i millorar, ja que l'alternativa proteccionista no és factible.

67. Amb un Estat propi ens sentirem identificats amb l'estat, ens el farem nostre i lluitarem pel progrés econòmic d'aquest estat; amb això aconseguirem l'autoestima, que és la base per

a tenir una població creativa i amb ganes de treballar, sense perdre el temps en esforços i discussions estèrils. Per contra, formar part d'un estat gran com l'espanyol porta a patir, a més de diseconomies d'escala, grans ineficiències en la mesura que hi pot haver casos d'abús de l'estat del benestar. Ser petit significa un control social més elevat dels malbarataments i els abusos, com ho demostren països com Suècia, Dinamarca, Bèlgica, Holanda i Suïssa.

68. Amb un Estat propi podrem potenciar la marca Barcelona ja consolidada a l'àmbit mundial, amb imatge de disseny i modernitat. Això farà millorar la nostra competitivitat.

69. Amb un Estat propi els mercats espanyols, europeus o mundials no es perdran, sempre que la independència no faci variar ni el preu ni la qualitat, perquè Catalunya gaudeix d'una quantitat important de terra fèrtil, una riquesa natural excel·lent, i disposa d'un bon nivell de capital humà, clau en el món global per a competir, segons que ho mostren casos semblants com Suïssa.

70. Un Estat propi permetrà millorar el benestar de la gent, sobretot de les classes més desafavorides; hi haurà menys desocupats i serà més viable el sistema de pensions. Amb una seguretat social catalana, la renda per habitant anual dels catalans es veurà augmentada en vora 2.000/2.500 euros l'any. Amb un sistema de seguretat social propi, la pensió mitjana a jubilats i vídues s'incrementarà al voltant del 20/25% per persona (uns 200€/mes). Tanmateix també podríem abaixar les cotitzacions d'empreses i treballadors i mantenir les pensions actuals.

71. Amb un Estat propi podrem desenvolupar una política industrial pròpia i dotar les empreses dels beneficis que tenen les empreses en altres territoris, com al País Basc, on, comptat i debatut, la fiscalitat neta que acaben pagant, tenint present el que paguen i el que reben del seu govern, és molt més baixa que a Catalunya.

72. Amb un Estat propi moltes empreses vindran a Catalunya per l'efecte capitalitat i l'aeroport del Prat millorarà en vols intercontinentals.

73. Amb un Estat propi Catalunya es podrà situar una altra vegada a favor dels grans corrents de la civilització. La història

175 RAONS DE PES PER L'ESTAT PROPI

recent ens mostra que la independència de Catalunya és cada cop més viable. Els estudis recents mostren que l'augment del comerç internacional va lligat amb la viabilitat econòmica de nous països. L'argument és que el comerç internacional és un bon substitut de la unió política com a eina d'engrandiment dels mercats i, a mesura que els mercats internacionals es fan grans, és menys necessari tenir un país gran per a poder vendre els productes, de manera que quan el comerç internacional augmenta, les tendències independentistes també ho fan. L'any 1946 hi havia 74 països al món, mentre que al 2010 n'hi havia 195. És a dir, si hi ha alguna tendència al món global no és la de la reducció en el nombre de països, sinó exactament a l'inrevés. Avui la llibertat i la democràcia civilitzada permeten a països com Txèquia, Eslovàquia, Estònia, Letònia, Lituània i moltes altres antigues repúbliques soviètiques que van assolir la independència de manera pacífica, tenir un grau de flexibilitat que els atorga competitivitat en un món global. Si Suïssa és viable (i no només ho és, sinó que és el segon país més ric del món), per què no ho ha de ser Catalunya si, a més a més, el nostre país té sortida al mar (fet clau en un món global) i està molt més ben comunicat i capacitat per al comerç internacional? En aquest sentit, amb la independència es guanyarien potencialitats logístiques dels ports i aeroports catalans, com a lloc d'entrada de productes asiàtics, cosa que acreixeria la capacitat de crear milers de llocs de treball tot aprofitant les possibilitats que ofereix el comerç internacional.

74. Amb un Estat propi l'empresa catalana podrà fer i, per tant, farà el salt a una indústria de qualitat i podrà deixar de cercar la competitivitat per costos; per a això necessita més grandària empresarial que millori el nivell d'eficiència, aprofiti economies d'escala i innovi. No perdre el tren de les tecnologies no significa inventar-les, sinó assegurar-se que es té la capacitat d'usar-les i beneficiar-se'n. Per aconseguir-ho es necessiten 4 elements: infraestructures modernes, un entorn empresarial i fiscal que incentivi les empreses a invertir, treballadors formats –factor molt important perquè la tecnologia i el capital humà tendeixen a ser complementaris– i, la cosa més important, l'empresarialitat com a element aglutinador, és a dir, la capacitat emprenedora o, curt i ras, l'empresari.

75. Des d'aquesta perspectiva, la conclusió és òbvia: un Estat propi permetrà tenir la clau, tant en l'àmbit de l'empresa com en

el de l'economia, és a dir, disposar de capital humà, d'individus i empresaris creatius, i la generació d'empresarialitat. En bona part, l'impacte de la globalització en la nostra economia dependrà, doncs, de la predisposició de la nostra societat a optar per l'Estat català.

4.2.3. Grans línies d'actuació o estructurals a establir pel nou Estat

76. Establir un marc legal adequat per a garantir els drets de propietat dels inversors i per a incentivar les empreses catalanes a innovar i adoptar noves tecnologies.

77. Establir un pla d'infraestructures d'acord amb les necessitats reals de l'economia productiva de Catalunya.

78. Racionalitzar el sistema fiscal i l'Administració pública, a fi d'eliminar els impostos excessius i la burocràcia arbitrària.

79. Racionalitzar i reestructurar tot el sistema educatiu, a fi de fomentar el capital humà com a factor clau per a competir en el món. A aquest fi, cal, com un element bàsic, establir un sistema educatiu trilingüe o quadrilingüe –català, anglès i, com a mínim, una llengua útil més– que ajudi la població a ser cada cop més productiva i així s'incentivi el comerç exterior.

80. Establir un pla general de reestructuració industrial i comercial que potencii la Catalunya logística i el comerç internacional per a aprofitar el mercat mundial. Els canvis ràpids i profunds en la divisió internacional del treball s'han d'entendre com a "tal procés productiu es produeix en tal territori" –segmentació dels processos de producció–; una qüestió essencial en tot el món és saber quin lloc ocupa la meua ciutat, regió, país... Hem de saber aprofitar l'efecte expansiu de la independència per a exportar, afavorir la creació de noves empreses, augmentar la dimensió de les existents i reforçar al mateix temps els factors d'atracció d'inversions de més valor afegit. Gaudim d'avantatges de localització importants com la proximitat geogràfica als grans mercats europeus i això ens obre perspectives econòmiques importants. El nostre teixit productiu és diversificat i la qualificació del capital humà és elevada. Posseïm capacitat organitzativa i experiència acumulada, però ens falta oferir productes que marquin la diferència en tecnologia i qualitat. Aquesta riquesa afavoreix la reacció però no n'exclou la necessitat. Països petits com Finlàndia disposen de grans empreses a escala

175 RAONS DE PES PER L'ESTAT PROPI

mundial com Nokia, que generen més beneficis que el de les empreses catalanes sumades. És per això que la dimensió de l'Estat espanyol, davant de l'obertura comercial i econòmica, ja no representa un problema per al creixement de la dimensió empresarial d'un país petit com podria ser Catalunya. La resposta passa necessàriament per millorar els nivells de productivitat i el contingut tecnològic del que oferim als mercats internacionals. Són necessaris sistemes de producció i tecnologies flexibles, millores organitzatives, flexibilitat d'horaris i cultures favorables a la cooperació i a les aliances estratègiques.

81. Establir un pla especial d'incentivació i suport a la conversió de les PIME en empreses multinacionals. Com a proveïdores de les grans multinacionals estrangeres, han nascut a Catalunya milers de petites i mitjanes empreses industrials algunes de les quals, havent guanyat dimensió en els darrers anys, ara s'estan convertint en empreses industrials multinacionals de capital català que inverteixen a l'estranger; aquest fenomen ha de ser potenciat com cal. Catalunya és una potència productiva a nivell europeu però no té cap empresa multinacional entre les 500 primeres empreses del món. L'obertura econòmica i comercial permet redimensionar l'empresa tot reduint la dependència del mercat estatal. Les empreses de països petits europeus han aconseguit així les economies d'escala necessàries per créixer més enllà de les seves fronteres.

82. Establir un pla especial de reestructuració turística que aposti per ser potència turística de qualitat aprofitant Gaudí i el Modernisme en general. Així, Catalunya podria ocupar el lloc número 8 per nombre de turistes i un lloc semblant per entrada de divises, atès que la capacitat d'allotjament i de diversificació és gran, tant en turisme cultural, que genera un elevat valor afegit i que és el que més caldria potenciar, com en turisme rural, d'aventura o de sol i platja. El sector turístic català – encara amb més intensitat que el sector industrial – és representatiu d'aquesta paradoxa singular de la nostra realitat empresarial, que caldrà superar: tot i que l'economia catalana és una potència a escala internacional, es palesa especialment en el sector turístic una incapacitat secular de crear i articular grans empreses que situïn Catalunya en el mapa empresarial mundial. Si bé a Catalunya no hi ha grans empreses turístiques, cal tenir en compte que les principals cadenes d'hostaleria –al nivell estatal– són mallorquines.

83. Establir un pla especial per al foment de l'agroindústria, atès que som l'horta d'Europa, i modernitzar-ne la competitivitat –via qualitat– i l'orientació cap a l'exportació de diferents subsectors, especialment la fruita dolça i el sector del vi i el cava.

4.3. Justícia i Dret

4.3.1. Perjudicis que genera la dependència política respecte d'Espanya

84. La dependència política, d'acord amb la Constitució espanyola que la legalitza, l'administració de justícia és competència exclusiva de l'Estat i això determina que la Generalitat actual, a diferència de la Generalitat republicana, no tingui cap competència en aquesta matèria, és a dir que no pot exercir cap funció substantiva sobre un dels tres braços que conformen el poder públic (legislatiu, executiu i judicial).

85. La dependència política determina que, la justícia tingui una estructura centralitzada a Espanya i que el Consejo General del Poder Judicial, dependent de l'Estat, sigui l'organisme únic de govern i decisió en el món judicial.

86. La dependència política fa que Catalunya no tingui cap poder de designació dels membres de l'òrgan de govern de la judicatura, que és una qüestió política d'importància cabdal, atès que poder judicial exerceix un important control sobre els poders legislatiu i executiu.

87. La dependència política deixa Catalunya inermes davant el fet que la política intervingui cada cop més en l'elecció dels membres de l'òrgan de govern de la judicatura i que hagi esdevingut una qüestió d'estat que han acabat acordant els dos principals partits espanyols.

88. La dependència política determina que l'Administració de justícia s'organitzi territorialment en partits judicials que responen a una divisió administrativa que, amb lleugers canvis, prové del segle XIX, i que no respon a l'estructura territorial pròpia de Catalunya ni a les necessitats dels ciutadans.

89.- La dependència política fa que l'Administració de justícia, a mans totalment espanyoles, sembli pensada més com una institució al servei de l'Estat que no pas com un servei públic que ha de respondre a l'interès dels ciutadans; sovint actua amb un caràcter més de control que de servei.

175 RAONS DE PES PER L'ESTAT PROPI

90. La dependència política fa que els ciutadans percebin l'Administració de justícia com un poder d'estat, normalment hostil, i renunciïn a exercir qualsevol forma de pressió ciutadana per a exigir un millor funcionament d'aquest servei públic.

91.- La dependència política determina que els jutges els nomeni el Consejo General del Poder Judicial, organisme estatal molt centralitzat que actua amb mentalitat "radial". L'accés a la judicatura es fa mitjançant oposicions estatals amb temari únic (un sistema d'accés semblant al militar).

92.- La dependència política imposa que en el procés de provisió de les places de jutge destinades a Catalunya es doni molt poca importància al coneixement del català. Es pot dir que, en la pràctica, no hi ha exigència real del coneixement del català per part dels jutges que actuen a Catalunya. Com a conseqüència d'això, tot i que la llei declara formalment que qualsevol procediment judicial es pot fer en català, només el 3% de les demandes i el 14% de les sentències es fan en català.

93. La dependència política imposa que, tot i que els ciutadans tenen dret a declarar en català davant del jutge, no hi hagi garantit que el jutge els hagi d'entendre si s'expressen en aquesta llengua.

94. La dependència política ocasiona que el Registre Civil continuï fent els assentaments en castellà, malgrat que la llei permet de fer-ho en català.

95. La dependència política imposa que els sistemes de provisió de les places de jutge destinades a Catalunya pràcticament tampoc no valorin el coneixement del dret català. El dret civil català, per exemple, té problemes per a aplicar-se pel desconeixement dels jutges.

96.- La dependència política determina que la proporció jutges/habitant sigui, en general, molt inferior a les necessitats de Catalunya.

97. La dependència política, a causa de la burocratització del sistema espanyol, ocasiona que, de les aproximadament 700 places de jutge que hi ha a Catalunya -insuficients per a cobrir les necessitats-, unes 180 siguin vacants i es cobreixin molt lentament.

98.- La dependència política, amb el sistema espanyol, burocratitzat i jacobí, de selecció dels jutges, fa que als pocs jutges catalans que surten de les oposicions sovint se'ls enviï a destinacions de fora de Catalunya, cosa que contribueix a mantenir una justícia allunyada del ciutadà.

99. La dependència política imposa una carrera judicial pensada per a facilitar l'accés als més joves, que obtenen les places per oposició només pels seus coneixements teòrics, sense valorar adequadament l'experiència i buscant la màxima docilitat cap als estaments superiors.

100. La dependència política imposa un funcionament de la justícia lent i feixuc. En alguns aspectes, els procediments han variat poc respecte als de segles anteriors. No s'han introduït, o s'ha fet de forma molt reduïda, fórmules de mediació o altres tipus d'actuacions prèvies a la via judicial, que contribuirien a reduir els afers que arriben a judici i, per tant, a agilitar la justícia.

4.3.2. Avantatges que representaria disposar d'un Estat propi.

101. Un Estat propi tindrà la seva constitució i s'hauran acabat els constants conflictes competencials que avui entrebanquen l'Administració catalana. Catalunya podrà establir la seva pròpia legislació civil, penal, administrativa, laboral, etc.

102. Un Estat propi permetrà que el control de constitucionalitat de les lleis i de l'actuació dels poders públics sigui exercit per un tribunal català, i que l'última instància judicial sigui el tribunal superior de Catalunya.

103. Un Estat propi farà que Catalunya tingui per fi el seu poder judicial i pugui establir el seu propi model de justícia: més proper al ciutadà, més àgil, i amb sistemes de mediació, conciliació prèvia i arbitratge que redueixin el nombre d'assumptes que arribarien als tribunals.

4.3.3. Grans línies d'actuació o estructurals a establir pel nou Estat

104.- Organitzar l'administració de justícia sobre la base d'una més gran independència dels jutges respecte dels altres poders de l'estat i d'un més gran control intern, que han d'exercir els òrgans de govern del poder judicial català.

175 RAONS DE PES PER L'ESTAT PROPI

105. Establir un sistema d'accés a la judicatura que garanteixi més qualitat del servei, el prestigi social de la carrera judicial i la proximitat als ciutadans. Els catalans, històricament, s'han allunyat de les carreres d'estat, com la judicial i la militar. En el nou estat català, el possible nombre suficient de jutges es podrà afrontar facilitant l'accés a la judicatura de professionals del dret amb experiència, cosa que permetrà configurar un col·lectiu judicial menys endogàmic i més proper als ciutadans.

4.4. Comunicació

4.4.1. Perjudicis que genera la dependència política respecte d'Espanya

106. La dependència política, malgrat l'autonomia, invisibilitza els mitjans de comunicació catalans, tant a la resta de l'Estat com en l'àmbit internacional. Aquest fet també condiona la política comunicativa de la Generalitat i de les nostres principals institucions, ja que tenim dificultats de comunicar-nos com a país.

107. La dependència política, amb el centralisme polític de l'Estat espanyol, condiona els mitjans de comunicació catalans i la mirada que tenim els catalans sobre els nostres afers propis, la resta de l'Estat i el món. Comunicativament coneixem el món passant per l'Estat, no pas comunicant directament al món. Això fa que Catalunya sigui un país poc difós en tots els contextos i, per tant, no percebut a escala global.

108. La dependència política determina que La lògica d'una ciutat-marca (Barcelona) no reverteixi prou en el país Catalunya. Només Barcelona és recognoscible, i comunicada, internacionalment. Això també fa que Catalunya sigui un país que no és ben comunicat internament: hi ha dificultats de comunicació entre tot el territori (saber què fan entitats, institucions, persones...). És un fet que també anul·la la capacitat de fer-lo visible en la seva totalitat i diversitat. Tot això és encara pitjor pel que fa a la comunicació amb els altres països de nació catalana.

109. La dependència política, amb la manca de recursos econòmics que imposa, no fa possible que en l'aspecte

comunicatiu comptem amb estructures cent per cent homologables a les de nacions amb Estat. Manca un entramat comunicatiu fort, que pugui desenvolupar la innovació i la recerca amb les garanties de tenir un Estat al darrere. Aquest fet, per exemple, també condiciona el desenvolupament econòmic i simbòlic de les empreses de comunicació i la gestió del nostre patrimoni cultural i comunicatiu (arxius, museus, etc.).

110. La dependència política determina que els continguts mediàtics catalans siguin percebuts per una part de la població com a excessivament locals, cosa que no passa tant amb productes fets a escala espanyola. Els productes en espanyol són més lligats a l'entreteniment i tenen més prestigi social i més acceptació per unes noves generacions molt atretes per un sistema comunicacional espanyol molt més potent. Hi ha un estereotip sobre part dels continguts mediàtics catalans, que els arracona socialment i mediàticament.

111. La dependència política determina que l'ecosistema comunicatiu català encara visqui sota un predomini lingüístic majoritàriament espanyol. No s'aprofundeix ni es defensa el plurilingüisme.

4.4.2. Avantatges que representaria disposar d'un Estat propi

112. Un Estat propi permetrà fer polítiques culturals, lingüístiques i de comunicació amb un marge d'actuació més gran i lliure, pròpies de qualsevol estat del món.

113. Un Estat propi farà possible presentar-nos al món com una cultura forta i innovadora, viva i creativa. Això afectarà els referents culturals, la creació artística, cultural i comunicativa. Implicarà poder establir relacions culturals més igualitàries. Interpretarem el món informativament a una escala més propera. Podrem treballar l'eix mediterrani amb més possibilitats d'èxit, també pel que fa a les polítiques de comunicació. En aquest sentit, hi haurà interlocució directa i intercanvi de propostes i professionals al més alt nivell. Això en l'àmbit privat ja es pot fer, però serà un impuls gran poder-s'hi posar en el marc d'un Estat independent reconegut per la Unió Europea, l'ONU, per construir-ne el futur.

114. Un Estat propi permetrà més autosuficiència en el finançament públic, la gestió dels recursos, del patrimoni; també implicarà més recursos al servei d'uns mitjans de

175 RAONS DE PES PER L'ESTAT PROPI

comunicació més potents, amb un ecosistema propi fort i amb més relacions –de negocis, cooperació, col·laboracions mediàtiques– internacionals.

115. El desenvolupament de la innovació i la recerca gestionades per un Estat propi també es farà notar en els mitjans de comunicació, fet que fomentarà la indústria, els formats, les temàtiques... La comunicació podria ser un sector econòmic competitiu.

116. Un Estat propi permetrà més presència de la diversitat i la realitat del país. Això farà que el país pogui comunicar-se millor i així, a més, que pogui reconèixer talent en tots els camps. També s'eixamplarà un star system propi, més nodrit en referents mediàtics, més catalanocèntric en les maneres de fer, sense que això impedeixi una mirada global del món. Hi haurà més presència, i més homogènia, de la cultura catalana als mitjans.

117. Un Estat propi faria que els catalans guanyéssim en autoestima col·lectiva pel sol fet de "comptar" en el món i poder comunicar-nos-hi directament i amb llibertat.

4.4.3. Grans línies d'actuació o estructurals a establir pel nou Estat

118. Fomentar i tenir cura de les relacions amb les empreses de comunicació radicades a Catalunya perquè tinguin facilitats per a produir aquí, igualment com fomentar que altres empreses s'hi intal·lin.

119. Invertir en el sector estratègic de la comunicació en un sentit ampli (més enllà de TV, ràdio, premsa..., també xarxes socials, videojocs, música, etc.) com a elements bàsics al servei d'un motor industrial i de relat col·lectiu en clau de país.

120. Establir un marc de relació i canals de cooperació cultural amb els països d'Europa (Espanya inclosa, naturalment) en el camp dels mitjans de comunicació i establir acords d'intercanvi de recepció amb els mitjans que no combatessin la independència de Catalunya i en reconeguessin la identitat nacional (la xarxa permet accedir a continguts de tot el món).

121. Impulsar polítiques que apostin clarament i decidida per un model propi de mitjans de comunicació públics i privats, en què el CAC sigui un òrgan regulador realment potent, independent, reconegut i admès com a referència pel món de la comunicació, al servei d'una producció de més qualitat; en què es vetlli especialment pel pluralisme en l'equilibri entre mitjans i en cada mitjà, i que potenciï les plataformes de què ja disposem (institucions culturals, gestió de l'audiovisual i de les indústries culturals, etc.).

122. Potenciar les polítiques de promoció de la llengua i la comunicació, que també fan estats grans com França o Espanya per a les seves cultures, aparentment més fortes.

4.4.4. Elements que poden configurar el nostre relat com a país

123. El plurilingüisme: la defensa de la llengua i la cultura pròpies no tanquen els ulls a les cultures veïnes i del món. El nostre país ha de ser obert a canals temàtics en llengües estrangeres que interactuïn amb la nostra, cosa que ens prepararà i ens projectarà en millors condicions per a moure's en l'era de la globalitat.

124. La pluralitat democràtica: hem estat terra de fugida i d'acollida, de pas de diverses cultures. Som una cultura cooperant i participativa. No hi pot haver una autèntica cultura europea si hi ha tancaments i desigualtats culturals a l'interior d'Europa.

125. La normalitat històrica: Catalunya vol recuperar un estat propi a què no ha renunciat en 300 anys. Per raons històriques, polítiques, culturals i econòmiques, la independència és més justa, igualitària i raonable en un context de globalització. Les facilitats de comunicació han de possibilitar més la multiplicitat de relats al món. Presència amena, imaginativa, moderna i atractiva als mitjans de les expressions de cultura més reconegudes de Catalunya però també de tota la seva societat civil (entitats, esports, etc.).

126. La capital cosmopolita: Barcelona lidera un país cosmopolita que no renuncia a comunicar la cultura pròpia. Barcelona com a capital real de la Mediterrània, i per tant cruïlla (com a concepte comunicatiu) de cultures, intercanvis, esdeveniments, etc. I també, en aquest sentit, Barcelona capital

175 RAONS DE PES PER L'ESTAT PROPI

forta i rampa de llançament comunicatiu de la diversitat de la resta de Catalunya.

127. El dret natural d'una comunitat nacional: Catalunya té dret a existir i a poder comunicar la seva existència, i més en un moment on el món viu enterenyinat per les microcomunitats (culturals, ètniques, socials, etc.). Són temps –en una societat de xarxa i veloç– de països, de comunitats petites i que, històricament, viuen adaptant-se als canvis (països lleugers versus països pesants). Per tant, Catalunya pot contribuir molt a construir el nou món i aquesta és una manera de poder existir al planeta.

4.5. Relacions internacionals

4.5.1. Perjudicis que genera la dependència política respecte d'Espanya

128. La dependència política determina la falta de reconeixement i l'absència de personalitat jurídica internacionals. Tampoc a la UE, més enllà de pertànyer a un organisme no vinculant (Comitè de les Regions) al costat de Devon, la Rioja o Sicília. Els eurodiputats catalans no representen una circumscripció catalana (que no existeix).

129. La dependència política determina la incapacitat d'expressió, defensa i decisió en l'escena internacional. Per exemple, els ajuts europeus per a una infraestructura de tanta importància geoestratègica per a l'economia de la regió com seria l'eix/corredor mediterrani, estan entrebancats per un intermediari, l'Estat espanyol, que sembla donar mostres –a contracor– de preparar-se per a la independència de Catalunya (com ara, somiar en un túnel per sota del Pirineu, per Jaca). Un altre exemple: per a fer activitats culturals a l'ONU, a Nova York, ha calgut dependre de la benvolença d'Andorra (o, a la Unesco, d'Islàndia).

130. La dependència política determina la impossibilitat de defensar internament i externa la nació i el territori amb instruments d'estat. Per exemple, el control de residents; la signatura d'acords d'extradició, per a moviments il·legals de població; la gestió de dependència i les cooperacions (com

la dependència energètica, les comunicacions, la política de cooperació, etc.).

131. La dependència política determina la incapacitat d'escollir el nostre model de relació exterior. Actualment Catalunya no pot decidir si vol continuar a l'OTAN, per exemple. El seu vot contrari no va ser tingut en compte.

132. La dependència política determina que Catalunya s'associï amb la marca Espanya, que és en total decadència. Catalunya no té la projecció exterior adequada ni elements per a fer-la. A més a més, l'Estat fomenta una projecció negativa de nosaltres (en lloc de vetllar pels interessos catalans), i pretén exportar l'anticatalanisme al qual ha donat consistència la premsa espanyola al llarg de dècades de campanya obsessiva i persistent (amb el suport de mitjans com Financial Times, The Economist, etc.). L'únic parió d'aquesta campanya és la que va escampar l'antisemitisme a l'Europa central de finals del segle XIX fins als anys 30 del segle XX.

133. La dependència política determina que estiguem perjudicats, però vinculats, per acords de l'Estat espanyol, entre els quals els que fan que Madrid sigui el punt d'entrada i sortida de molts vols internacionals. Aquests acords, de caire polític, tenen una gran transcendència econòmica.

134. La dependència política determina que estiguem sotmesos constantment a calúmnies, prejudicis i estereotips que no semblen tenir aturador, dins del mateix Estat. Això continuarà mentre els catalans siguem peons dintre del marc de les lluites intestines i electorals dels principals partits polítics espanyols.

4.5.2. Avantatges que representaria disposar d'un Estat propi

135. Un Estat propi permetrà recuperar l'autoestima derivada del reconeixement propi en el context internacional. El fet mateix de ser reconeguts com a catalans tindria un efecte generador de creativitat. No haver de fer campanya per la independència també alliberaria moltes energies.

136. Un Estat propi possibilitarà de tractar en pla d'igualtat amb qualsevol entitat jurídica internacional. Això ens permetrà bastir aliances, amb veu pròpia a Europa i al món i tenir veu a Europa i al món per a defensar els nostres interessos polítics, econòmics, socials i culturals.

175 RAONS DE PES PER L'ESTAT PROPI

137. Un Estat propi, amb els seus instruments de diplomàcia i amb presència a les societats internacionals, guanyarà l'admissió a llocs on a Catalunya ara li és vetada. D'un dia a l'altre, per exemple, podríem accedir a totes les federacions esportives internacionals on, fins ara, l'Estat espanyol ha posat totes les traves que ha pogut.

138. Un Estat propi possibilitarà de bastir i desenvolupar el nostre propi model d'existència i de relació exterior. Podrà decidir, per exemple, en quines parts del món, desenvolupat o subdesenvolupat, destinar els esforços, les aliances i les inversions, tant pel que fa al creixement propi com pel que fa a la solidaritat.

139. Un Estat propi, com que serà un estat relativament petit, es podrà construir com un estat eficient. A més, els sistemes polítics allunyats dels ciutadans, per culpa de la dimensió, deshumanitzen i desresponsabilitzen els ciutadans.

140. Un Estat propi permetrà proposar Catalunya, sense intermediació, com a seu o organitzador d'organismes o esdeveniments internacionals. La superació de la interferència directa de l'Estat espanyol ens permetrà concursar-hi amb més possibilitats d'èxit, i més tenint present l'excel·lent imatge i popularitat internacionals de la ciutat de Barcelona.

141. Un Estat propi farà que la llengua catalana esdevingui llengua oficial i de treball de les institucions de la Unió Europea. Es farà una versió oficial del text dels Tractats i de la resta de l'acquis communautaire. S'obrirà la possibilitat de legislar l'obligatorietat de l'etiquetatge almenys en català.

4.5.3. Grans línies d'actuació o estructurals a establir pel nou Estat

142. Obrir un ampli debat sobre la nostra política d'aliances en el marc internacional, per decidir, en funció de les condicions de l'acord de repartiment de drets i deures entre Catalunya i Espanya, si ens convé continuar pertanyent als principals organismes internacionals: Nacions Unides (i per tant, FAO, OIT, UIT, etc.), Unió Europea, Consell d'Europa, etc.

143. Obrir un ampli debat sobre la nostra política de solidaritat amb els països subdesenvolupats.

144. Establir línies específiques per garantir l'establiment de les millors relacions possibles amb els nostres (nous) veïns estatals.

145. Ratificar els compromisos internacionals subscrits per l'Estat espanyol, referents als drets humans (ONU, Consell d'Europa, etc.) o a altres qüestions (Unió Europea, etc.) o renegociar-los en funció de la nova realitat (com el Conveni Marc per a les Minories Nacionals, la Carta Europea per a les Llengües Regionals o Minoritàries, etc.).

146. Decidir quin model de defensa volem, a partir dels actius transferits d'Espanya en l'acord de repartiment.

4.5.4. Elements que poden configurar el nostre relat com a país

147. Som un país que coneix prou bé com són de nefastos els enfrontaments bèl·lics (Guerra dels Segadors, Guerra de Successió, Guerra del Francès, Guerra d'Espanya...) i podem abanderar el moviment d'evitació i resolució pacífica de conflictes nacionals i geoestratègics.

148. Com a país de pas, acollidor, sabem que hem d'acompanyar dràstiques polítiques proactives en defensa de la família i en pro de la natalitat amb una política d'acollida i integració de refugiats polítics i econòmics, en el marc de la política de la UE.

149. Com a país amb pocs recursos naturals, volem liderar polítiques mundials d'estalvi energètic i de recursos renovables, i d'estímul de models econòmics sostenibles.

150. Com a país amb elements valorats i coneguts internacionalment (com ara el Barça, Gaudí i l'atractiu turístic en el seu conjunt), podem treballar una imatge de conreu de valors d'excel·lència i d'obertura al món.

4.6. Estructures d'Estat

4.6.1. Perjudicis que genera la dependència política respecte d'Espanya

175 RAONS DE PES PER L'ESTAT PROPI

151. La dependència política determina que la màxima representació de la voluntat política del poble català, sorgida mitjançant eleccions lliures i democràtiques, és a dir, el Parlament de Catalunya, no pugui disposar tanmateix enterament de res del que afecta aquest poble ni reflectir-ne la veritable voluntat política, no solament en l'ordre extern i de relacions internacionals, ans encara en l'ordre estrictament intern, en els afers que afecten directament la vida dels catalans i l'organització de la societat catalana. Fins i tot en les competències que l'Estatut li reconeix com a "exclusives", L'Estat espanyol mai no li ha respectat, a la pràctica, aquesta exclusivitat, i el Tribunal Constitucional espanyol finalment ha ratificat aquest menysteniment establint taxativament que qualsevol decisió del Parlament català és subordinada sempre a les decisions estatals. Això fa que moltes lleis del Parlament català referides a organització d'estructures d'estat, com, per exemple, la llei municipal o la llei d'Administració pública, siguin calcades de les lleis espanyoles corresponents, per tal d'assegurar-se que no seran impugnades.

152. La dependència política determina que el poder executiu català, el Govern de la Generalitat, no pugui aplicar polítiques pròpies en els camps més rellevants i decisius d'una veritable acció de govern, com serien l'ordenació tributària, l'ordenació econòmica, l'organització bancària, les grans infraestructures, etc. Només pot actuar en aspectes secundaris o marginals i, encara, ho ha de fer sempre afrontant la competència deslleial de l'acció del Govern espanyol i les seves intromissions i incompliments continus de lleis i pactes, i, sobretot, patint una asfíxia financera crònica, no pas perquè el país no generi els recursos necessaris, sinó perquè l'Estat espanyol, com sabem, se n'apropia una part decisiva.

153. La dependència política imposa un model de seguretat interior complicat, ineficient i contradictori, a causa de la superposició del sistema policial espanyol al sistema policial català, la racionalització del qual tampoc no acaba de permetre. També en aquest aspecte essencial d'una estructura d'Estat, la competència deslleial i la intromissió de l'Estat espanyol són contínues, així com els entrebancs perquè la policia catalana es pugui coordinar internacionalment.

154. La dependència política determina una divisió territorial de Catalunya per províncies, imposada des d'Espanya amb finalitats d'homogeneïtzació amb el territori espanyol i de referenciació a un centre aliè: Madrid.

155. La dependència política determina que totes les infraestructures i els aparells de l'Estat se cenyixin a aquesta organització provincial i reforcin el paper d'un Estat amb un centre potent i únic element cohesionador extern a Catalunya.

156. La dependència política determina que l'organització territorial catalana, d'ençà que s'ha pogut crear, se subordini a l'organització provincial espanyola o, com a mínim, hi hagi de coexistir, amb la corresponent generació de duplicitats d'estructures administratives cares de mantenir i d'escassa eficàcia.

157. La dependència política, per mitjà del model d'un Estat radial amb un centre fora de Catalunya, imposa dinàmiques econòmiques, culturals, polítiques, administratives, etc. que només responen a la lògica de l'enfortiment de les estructures d'un Estat aliè a Catalunya i contrari als interessos i a les necessitats de Catalunya.

158. La dependència política determina que les circumscripcions electorals, de base provincial espanyola, generin grans desequilibris en la representació política, de manera que té més pes relatiu la representació de les províncies menys poblades, fet que encara dilueix més la representació catalana a les Corts espanyoles.

159. La dependència política que actualment és legalitzada per la Constitució espanyola de 1978 fa l'exèrcit espanyol garant de la "unidad nacional", per la qual cosa algú podria entendre que, arribat el cas d'un procés d'independència, el dit exèrcit és legitimat per a actuar en contra dels ciutadans catalans.

4.6.2. Avantatges que representaria disposar d'un Estat propi

160. Un Estat propi assegurarà, mitjançant una Constitució democràticament establerta i assumida pel poble català, unes estructures d'Estat adequades a la realitat i a les necessitats de Catalunya, començant per l'existència d'un Parlament amb plens poders que podrà legislar lliurement i podrà pactar

175 RAONS DE PES PER L'ESTAT PROPI

lliurement, amb el referendament popular, les cessions de sobirania mitjançant els pactes internacionals que consideri convenients.

161. Un Estat propi permetrà un Govern català que podrà aplicar lliurement i sense intromissions, dins el marc de la pròpia Constitució i de les lleis i les directrius del propi Parlament, les polítiques que consideri adequades en tots els ordres de la vida social, econòmica i cultural de Catalunya i sota l'únic control del Parlament.

162. Un Estat propi permetrà una ordenació del regiment municipal que respongui a la gran tradició de llibertat i autogovern municipals que van caracteritzar el sistema constitucional català abans de ser abolit per l'annexió a l'Estat castellà.

163. Un Estat propi permetrà una organització territorial pròpia, creada en funció de models organitzatius propis i pensada exclusivament per a facilitar el funcionament i desenvolupament de la societat catalana. Als anys 30 aquesta organització territorial es va fonamentar en les comarques i les vegueries (que no arribaren a complir cap paper efectiu), que responien a les necessitats del nostre país en aquells moments.

164. Un Estat propi permetrà combinar proporcionalitat i territorialitat com a criteris per a ajustar els desequilibris derivats de la irregular distribució territorial de la població a Catalunya.

165. Un Estat propi permetrà definir una administració pública catalana integral, distribuïda territorialment en funció de criteris d'eficiència, simplicitat i escalabilitat, propera al ciutadà i "aprimada" en relació a la suma de les diferents administracions públiques actants avui a Catalunya.

166. Un Estat propi permetrà disposar d'un sistema de seguretat i defensa que tingui com a objectiu la defensa del país i la integració d'aquest al sistema de defensa europeu.

4.6.3. Grans línies d'actuació o estructurals a establir pel nou Estat

167. Establir una Constitució com més consensuada millor per tots els sectors i les classes socials de Catalunya, que asseguri

la més nítida divisió entre els poders legislatiu, executiu i judicial i la més racional institucionalització d'aquests poders, que garanteixi la lliure expressió de les voluntats minoritàries, i que garanteixi el màxim autogovern per als poders i els governs públics subordinats i per a les entitats privades, tot sota el principi de la subsidiaritat.

168. Establir i desplegar les lleis bàsiques derivades de la Constitució que assegurin des del primer moment de la Catalunya independent unes administracions públiques no burocràtiques, al servei i no per al control dels ciutadans, i un sistema tributari socialment just, adequat a les necessitats financeres del país i administrativament racional i sensible en el tracte amb els ciutadans.

169. Establir la nova organització territorial segons els criteris bàsics de proximitat i eficiència. Una organització territorial que eviti duplicitats, que serveixi de base per a una administració pública àgil i transparent i que respongui a les necessitats actuals del país.

170. Assegurar des del primer moment de la Catalunya independent la comunicabilitat i la transparència totals de les Administracions públiques implantant-hi intensivament les tecnologies de la informació i la comunicació (TIC).

171. Establir un model de defensa orientat a assegurar la seguretat exterior de Catalunya amb els efectius i l'aparell mínims, en coordinació amb Europa, i amb un servei d'intel·ligència i avaluació de riscos per a una eficient protecció de l'Estat.

172. Establir un model de seguretat ciutadana que integri totes les unitats policials operatives al país en el cos de Policia de Catalunya, coordinat amb la policia europea, amb la protecció dels ciutadans com a missió principal.

4.6.4. Elements que poden configurar el nostre relat com a país

173. La construcció de l'Estat català com un nou Estat europeu pot permetre adaptar amb major facilitat l'organització territorial a la nova realitat competencial i a la facilitat de comunicacions del món actual. Podem ser un model per a la racionalització de l'organització territorial i administrativa dels estats europeus.

175 RAONS DE PES PER L'ESTAT PROPI

174. Construir un nou Estat europeu amb voluntat d'innovació i suficient capacitat econòmica permet posar en pràctica nous models de representació política, de participació ciutadana, de funcionament administratiu, de seguretat i defensa, que puguin ser adoptats posteriorment per la resta d'Estats.

175. Construir un nou Estat caracteritzat per l'especial sensibilitat i reconeixement que Catalunya té envers els problemes nacionals significarà sens dubte una aportació en l'ordre internacional a la resolució d'aquesta mena de conflictes tan decisius encara en l'estadi actual de la civilització humana.

4.7. I ... la torna!

176. Des de l'endemà mateix de la proclamació de la independència podrem emprar totes les energies que haurem gastat per aconseguir democràticament un Estat propi, a construir el nostre país amb tota l'empenta i la il·lusió que només pot derivar-se d'un procés d'aquestes característiques!

5. El camí cap a l'Assemblea Nacional Catalana (ANC)

La declaració fundacional i el full de ruta que s'aprovaran a la Conferència Nacional per l'Estat propi han de permetre l'estructuració d'un moviment cívic i transversal, ampli, que treballi per aconseguir la majoria social necessària per a assolir la independència de la nació catalana.

S'inicia un procés en el qual caldrà treballar perquè els ciutadans i ciutadanes del nostre país que fins ara no s'han manifestat favorables a la independència política s'incorporin al debat que els proposem i, entre tots, aconseguim crear les condicions socials i polítiques que ens permetin tenir, com més aviat millor però també amb la màxima certesa, el nostre propi estat en condicions d'igualtat amb els altres Estats sobirans d'Europa.

Per a aconseguir-ho, cal crear assemblees locals i sectorials que promoguin la participació activa i permanent, que impulsin el debat i la informació, creant àmbits de treball i articulant formes de participació popular obertes i flexibles. **L'enquadrament en assemblees territorials és, en aquesta fase, la manera com tothom estarà integrat al procés de construcció de l'Assemblea Nacional Catalana.**

Per anar creant aquestes assemblees territorials cal aprofitar les xarxes socials establertes per les diverses entitats sobiranistes i per les plataformes locals organitzadores de la consulta sobre la independència que treballen al territori. Cal aprofitar les sinergies desenvolupades en aquests processos.

Les assemblees locals s'han de formar des del mateix territori per l'impuls de persones, entitats i organitzacions del poble, la ciutat, la comarca o el barri. Només així assegurarem la pluralitat, la participació i la transversalitat necessàries per a aconseguir el nostre objectiu, ja que al llarg del procés de consecució de la independència caldrà organitzar activitats i accions i prendre decisions en els diversos territoris, que només es podran fer efectives a partir del treball de les persones presents i conegudes al mateix territori.

Només des del territori i a partir de la participació directa i a títol individual es podrà anar teixint el moviment social i polític necessari per a assolir la independència.

175 RAONS DE PES PER L'ESTAT PROPI

Pel que fa als continguts polítics, el Secretariat escollit en la Conferència nacional per l'Estat Propi, i de cara a la constitució de l'ANC, impulsarà la redacció de dues ponències que tractin de:

- L'estructura i el funcionament de l'ANC
- El desenvolupament del full de ruta a partir de la constitució de l'ANC

Aquestes ponències seran debatudes durant el procés constituent i aprovades en la sessió constituent de l'ANC.

Durant aquesta fase fins a la constitució de l'ANC caldrà fer un esforç en la difusió i la divulgació de la proposta, fent presentacions en el màxim nombre possible de barris, pobles i ciutats de Catalunya. Per a aquesta tasca, el Secretariat podrà comptar amb la col·laboració de tots els membres del moviment i d'una manera especial amb el suport dels membres del Consell Permanent escollit en la Conferència Nacional per l'Estat Propi.

La funció d'una Assemblea Nacional Catalana constituïda per persones a títol individual i ben arrelada al territori és fonamental per a assolir la independència política, ja que podrà desenvolupar, des de la seva independència orgànica, un marc de consciència política i de participació cívica i social, que crearà les condicions perquè els partits polítics i les institucions representatives avancin cap aquest mateix objectiu.

L'Assemblea Nacional Catalana és un motor fonamental i una garantia del nostre procés democràtic i participatiu de conquesta de la llibertat col·lectiva, un procés que demana l'aportació de totes les instàncies socials i polítiques de la nació catalana.

- Conferència Nacional per l'Estat Propi – 30 d'abril de 2011 -